

Hotărârea Curții (Camera a doua) din 21 decembrie 2016 (cerere de decizie preliminară formulată de Østre Landsret – Danemarca) – TDC A/S/Teleklagenævnet, Erhvervs- og Vækstministeriet

(Cauza C-327/15) ⁽¹⁾

[Trimitere preliminară — Rețele și servicii de comunicații electronice — Directiva 2002/22/CE — Serviciu universal — Articolele 12 și 13 — Calculul costului obligațiilor de serviciu universal — Articolul 32 — Compensarea costurilor aferente serviciilor suplimentare obligatorii — Efect direct — Articolul 107 alineatul (1) și articolul 108 alineatul (3) TFUE — Servicii de siguranță și de urgență maritimă asigurate în Danemarca și în Groenlanda — Reglementare națională — Formularea unei cereri de compensare a costurilor aferente serviciilor suplimentare obligatorii — Termen de trei luni — Principiile echivalenței și efectivității]

(2017/C 053/15)

Limba de procedură: daneza

Instanța de trimitere

Østre Landsret

Părțile din procedura principală

Reclamantă: TDC A/S

Pârâți: Teleklagenævnet, Erhvervs- og Vækstministeriet

Dispozitivul

- 1) Dispozițiile Directivei 2002/22/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 7 martie 2002 privind serviciul universal și drepturile utilizatorilor cu privire la rețelele și serviciile electronice de comunicații (Directiva privind serviciul universal) și în special articolul 32 din aceasta trebuie interpretate în sensul că se opun unei reglementări naționale care prevede un mecanism de compensare pentru furnizarea de servicii suplimentare obligatorii în temeiul căruia o întreprindere nu are dreptul la compensarea de către statul membru a costului net al furnizării unui serviciu suplimentar obligatoriu în cazul în care excedentele realizate de această întreprindere rezultate din alte servicii care țin de obligațiile sale de serviciu universal depășesc deficitul legat de furnizarea acestui serviciu suplimentar obligatoriu.
- 2) Directiva 2002/22 trebuie interpretată în sensul că se opune unei reglementări naționale în temeiul căreia o întreprindere desemnată drept furnizor de servicii suplimentare obligatorii are dreptul la compensarea de către statul membru a costului net al furnizării acestor servicii numai dacă acest cost constituie o îndatorire nejustificată pentru această întreprindere.
- 3) Directiva 2002/22 trebuie interpretată în sensul că se opune unei reglementări naționale în temeiul căreia costul net suportat de o întreprindere desemnată să îndeplinească o obligație de serviciu universal rezultă din diferența dintre toate veniturile și toate costurile legate de furnizarea serviciului în discuție, inclusiv veniturile și costurile pe care întreprinderea le-ar fi înregistrat în cazul în care nu ar fi fost operator de serviciu universal.
- 4) În împrejurări precum cele în discuție în litigiul principal, faptul că întreprinderea responsabilă de furnizarea unui serviciu suplimentar obligatoriu în sensul articolului 32 din Directiva 2002/22 furnizează acest serviciu nu numai pe teritoriul Danemarcei, ci și pe teritoriul Groenlandei nu are nicio incidență asupra interpretării dispozițiilor acestei directive.
- 5) Articolul 32 din Directiva 2002/22 trebuie interpretat în sensul că are efect direct în măsura în care interzice statelor membre să impună întreprinderii căreia îi este încredințată furnizarea unui serviciu suplimentar obligatoriu să suporte în totalitate sau în parte costurile legate de această furnizare.

- 6) Principiile loialității, echivalenței și efectivității trebuie interpretate în sensul că nu se opun unei reglementări precum cea în discuție în litigiul principal, care supune prezentarea de către operatorul însărcinat cu prestarea unui serviciu universal a cererilor de compensare a deficitului aferent exercițiului precedent unui termen de trei luni de la expirarea termenului impus acestui operator pentru a comunica un raport anual autorității naționale competente, cu condiția ca acest termen să nu fie mai puțin favorabil decât cel prevăzut în dreptul național pentru o cerere analogă și să nu fie de natură să facă practic imposibilă sau excesiv de dificilă exercitarea drepturilor conferite întreprinderilor de Directiva 2002/22, aspect a cărui verificare este de competența instanței de trimitere.

⁽¹⁾ JO C 294, 7.9.2015.

Hotărârea Curții (Camera a opta) din 21 decembrie 2016 (cerere de decizie preliminară formulată de Verwaltungsgerichtshof – Austria) – Bietergemeinschaft. Technische Gebäudebetreuung GesmbH und Caverion Österreich GmbH/Universität für Bodenkultur Wien, VAMED Management und Service GmbH & Co. KG in Wien

(Cauza C-355/15) ⁽¹⁾

[Trimitere preliminară — Achiziții publice — Directiva 89/665/CEE — Proceduri privind căile de atac în materie de atribuire a contractelor de achiziții publice — Articolul 1 alineatul (3) — Interesul de a exercita acțiunea — Articolul 2a alineatul (2) — Noțiunea „ofertant interesat” — Dreptul unui ofertant exclus definitiv de autoritatea contractantă de a formula o cale de atac împotriva deciziei ulterioare de atribuire a contractului]

(2017/C 053/16)

Limba de procedură: germana

Instanța de trimitere

Verwaltungsgerichtshof

Părțile din procedura principală

Recurentă: Bietergemeinschaft. Technische Gebäudebetreuung GesmbH und Caverion Österreich GmbH

Intimate: Universität für Bodenkultur Wien, VAMED Management und Service GmbH & Co. KG in Wien

Dispozitivul

Articolul 1 alineatul (3) din Directiva 89/665/CEE a Consiliului din 21 decembrie 1989 privind coordonarea actelor cu putere de lege și a actelor administrative privind aplicarea procedurilor care vizează căile de atac față de atribuirea contractelor de achiziții publice de produse și a contractelor publice de lucrări, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2007/66/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 11 decembrie 2007, trebuie să fie interpretat în sensul că nu se opune ca unui ofertant care a fost exclus dintr-o procedură de atribuire a unui contract de achiziții publice printr-o decizie rămasă definitivă a autorității contractante să îi fie refuzat accesul la o cale de atac împotriva deciziei de atribuire a contractului de achiziții publice în cauză și împotriva încheierii contractului, atunci când numai ofertantul exclus și adjudecatarul acestui contract au depus oferte, iar ofertantul menționat susține că oferta acestui adjudecatar ar fi trebuit să fie de asemenea respinsă.

⁽¹⁾ JO C 320, 28.9.2015.